

Способност једне државе да се заштити, како од спољашњег тако и од унутрашњег растакања, зависи превасходно од њене државне моћи која је опет лимитирана стањем нивоа и врста њене суверености. Геополитика је потпуно променила садржај од времена каде је шведски научник [Рудолф Кјелел](#) 1916. године први пут употребио у његовом раду „Држава као животни облик“ и дефинисао је „као науку о држави као географском организму или појави у простору“. Од тада је геополитика променила своје изворно значење, а данас у суштини не представља ништа друго до замах субјеката глобалне светске моћи на западу, њихове континуиране експанзионе планове, геополитичке завере (криптополитику) и нова геополитичка жаришта.

Десуверенизација држава и неповољан кризни развој међународних односа не само да нису, крајем 20. века заобишли Балкан, већ су и данас ту као у ретко којем делу света присутни. Опште је познато да су центри финансијске и политичке моћи на западу прогласили Балкан искључивом свером њиховог утицаја тако да се понашају као апсолутни господари.

Српски народ, познато је, и до сада имао не само дугу већ и тешку историју. Само у 20. веку три пута је морао да се одупре великој агресорској сили, а у грађанском рату на многобројне међународне притиске, војну агресију и санкције, крајем 20. века. Није то било никакво „донкихотовско јуначење“, нити пркошење моћи силницима, већ изнуђен крајње сужени избор супротставити се или нестати као народ. Њега баш нимало нису заобиле поруке великог црногорског војсковође Марка Миљанова који је давао предност рату над миром, јер мир, ако предуго траје, разнежује људе и буди у њима женске особине „Живи часно и не дозволи да будеш прикован за материју и смрт....“

Мали народи, поготово наш српски народ немају привилегију на „илузије“ уопште, а посебно оне новијег датума попут недавних напада и увреда хрватских државника и политичара на Србе и Србији и бошњачке заједнице у БиХ на представнике Срба у Српској републици због одржаног референдума о дану државности. Међуетничке тензије наравно још увек постоје, али етнорелигијски фактор у односима ових етничких заједница није примаран него секундаран. У вези са тим познати научник и истраживач Мишел Чосудовски (Mitchel Chocudovsky) потпуно негира тезу веома раширену и популарну на западу да је недавни грађански рат у Југославији проистекао из етно-културних различитости дубоко укорењених у традицији појединих народа и сматра да је дезинтеграција југословенске државе превасходно узрокована економским фактором. Он подсећа и упозорава да је и конфликте суштински потенцирао спољни фактор програмом макроекономског реструктурирања наметнутог од страних зајмодаваца. Истим методом квалитативне анализе он истражује и узроке геноцида у Руанди 1994. године.

Геополитичка стратегија евроатланске алијансе не завршава се отимањем српске покрајине Косова и Метохије од Србије већ има дугорочне империјалне планове и на Балкану и у Европи, па на основу тога за претпоставити је да је и недавно подизање етнорелигиозних тензија на Балкану несумњиво фингирано из Вашингтона и Брисела.

У писму Вили Вимера Герхарду Шредеру (Берлин, 2.5.2000) после одржане конференције у Братислави коју су заједно организовали Државни секретаријат САД и Институт за спољну политику Републиканске партије, а чије су главне теме „Балкан и проширење НАТО-а“ он између осталог каже:

–„Потребно је да се приликом садашњег ширења НАТО-а поново успостави таква просторна ситуација између Балтичког мора и Анадолије каква је била на врхунцу ширења Римског царства.

– Због тога Пољска мора бити окружена демократским државама као суседима, Румунија и Бугарска да осигурају копнену везу са Турском, а Србија (због обезбеђивања војног присуства Сједињених америчких држава) да трајно буде искључена из европског развоја..“.

Констатација да је НАТО приликом напада на Савезну Републику Југославију прекршио сва

међународна правила и све одговарајуће одредбе међународног права није оспоравана, али чињеница је да он такву империјалну политику континуирано, плански и са још већим интензитетом спроводи и данас.

Због наведених и многих других чињеница и околности које су данас специфичност међународних односа на Балкану и у Европи оправдана су настојања државне власти у Србији да што више допринесе добросуседским односима и стабилности у региону. Међутим, оно што је противречно и парадоксално то је да се још увек централним стратешким питањем за Србију сматра њено учлањење у ЕУ, док су очување суверенитета и интегритета земље ставља тек на друго место. Очување државне територије и реинтеграција Космета у уставни поредак Србије требало би да представља апсолутни приоритет сваке одговорне државне власти. Упркос сталним захтевима из центара евроатланске моћи за конструктивношћу српске стране у преговорима са Приштином неопходно је имати на уму и правити разлику између националне издаје и конструктивности, бити свестан чињенице да међу њима постоји битна, непремостива разлика у понашању и садржају.